

Mesec je naokoli in pred nami je nova naloga: **MALE DROBNE POZORNOSTI OZ. VSE KAR MI POLEPŠA DAN.**

Koliko lepih misli je bilo zapisanih o sreči, drobnih pozornostih, naših dejanjih.....
Najprej smo pomislile na SREČO.

Kaj že pravi Samuel Taylor Coleridge (1875 – 1912) o sreči?

» Sreča v življenju je sestavljena iz drobcev – majhnih, hitro pozabljenih pozornosti, kot so poljub, nasmeh, prijazen pogled, iskrena pohvala.«

Ivana Podlipnik, 7.a razred je napisala pesmico:

MALE DROBNE POZORNOSTI

Male drobne pozornosti
dobivamo vsak dan,
nekaterih ne prepoznamo,
a zaradi njih je vsak nasmejan.

Že ko sonce zjutraj posije,
te po nosku požgečka.
In ko mavrica se vije
po srebrnih kapljicah dežja.

Ko male snežinke pokrajino pokrijejo
z bleščečo belo odejo,
ko sonce se skrije ,
se zvezdice prižgejo.

Že to so pozornosti,
ki narava nam jih da,
a dobiš jih tudi od koga,
ki te rad ima.

Pozornosti so take in drugačne,
vsak jih rad dobi,
nekatero so velike, druge majhne,
a tudi najmanjših se vsak razveseli.

In kaj je za Olive Schreiner (1855- 1920) pomembno v življenju?

Zdi se mi, da je v življenju pomembno le to, da ne škoduješ drugim ljudem, in da tolažiš tiste, ki so žalostni.

Koliko je starejših in osamljenih ljudi v naši okolici? Ne vemo, največkrat jih ne opazimo, saj gredo tiho mimo nas, so neopazni, osamljeni, žalostni... Na naši šoli imamo krožek Rdečega križa. Tudi me novinarke smo članice krožka. Poiskali smo nekaj izdelkov, ki smo jih izdelali za novoletno-božični sejem in se odpravili na obisk. Ana Mir in Meta Oblak sta zapisali, kako so z obiskom pregnali žalost za en dan:

Sva Ana in Meta, učenki 5.c razreda. Letos sva prvič novinarki pri ŠKL-ju in tudi prvič obiskujeva krožek RDEČEGA KRIŽA na naši šoli.

Pred več kot sto leti je Henry Dunant iz Švice osnoval mednarodno organizacijo Rdečega križa. To je organizacija za pomoč vsem ljudem v stiski, predvsem pa nevtralna pomoč vsem udeležencem vojn. V vseh teh letih obstoja je Rdeči križ pomagal pri mnogih nesrečah in olajšal vsaj delček bolečine, ki so jo doživljali ti ljudje.

Radi pomagava starejšim ljudem, jih osrečujeva, se z njimi druživa, zato sva izbrali ta krožek. Ker je mesec december mesec praznikov in obdarovanj, sva s krožkom obiskali nekaj starejših ljudi v naši krajevni skupnosti. Pa tudi temo » MAJHNE POZORNOSTI« pri ŠKL sva združili in napisali članek.

Najprej smo se na srečanju pri krožku pogovarjali, koga bi obiskali, in s čim jih bi obdarili. Vsak je dobil svojo zadolžitev. Midve sva poprosili najino razredničarko, če nama lahko priskrbi nekaj daril, ki smo jih izdelali učenci za božično-novoletni sejem. Učiteljice razredne stopnje so jih z veseljem dale, ko so slišale komu so namenjene. Naša mentorica pa je povprašala, kdo bi se najbolj razveselil obiska najmlajših članic RK. Obiskali smo tri starejše osebe, to so:

ŠIFRAR MIHA, Hafnerjevo naselje, star 72 let, KRAJNIK MARIJA, Frankovo naselje, stara 89 let in KOŠIR FRANCI, Frankovo naselje.

Vse nestrpne smo čakale na petek, 10.12.2010, da smo se zbrale pred našo šolo vse članice krožka in z mentorico Tjašo odšle na obisk. To smo počele prvič, zato nas je nekoliko skrbelo, kako bo. Vzele smo darilca in se napotile proti Hafnerjevemu naselju. A pred hišo nas je že čakala starejša gospa s svojo vnučko in nas povabila naprej. Tudi gospod Miha nas je že nestrpno pričakoval. Ko nas je zagledal, smo zagledale na njegovem obrazu prijeten nasmeh in treme ni bilo več. Podarile smo mu iz gline pujska za srečo, zaželele smo mu veliko zdravja. Sproščeno smo se pogovarjali in povedal nam je veliko zanimivega. Gospa nas je pogostila s piškoti in pijačo. Domači medenjaki so bili zelo dobri. Sledilo je fotografiranje. Ker pa nas je že čas preganjal, smo se morale posloviti, čeprav bi rade še klepetale s prijetnim gospodom. Odšle smo naprej in v Frankovem naselju v bloku obiskale gospo Krajnik. Z navdušenjem nam je pripovedovala o svojem življenju. Najbolj so se ji zaiskrile oči, ko je omenila svoje vnuke in da je že postala prababica. Obdarili smo jo. Ker smo imeli na razpolago samo dobro uro, je lahko vsak obisk trajal največ dvajset minut. Če je prijetno, posebno pa, če opazuješ nekoga, ki si ga s svojim obiskom razveselil, to zelo hitro mine. Želje, stiski rok, nasmehi in že smo hitele k našemu zadnjemu obiskovalcu. Pozvonili smo, z veseljem čakale, kdo nam bo odprl

vrata. Vrata nam odpre prijazna gospa z nasmehom in nas povabi naprej. Odpelje nas do gospoda, ki sedi v dnevni sobi in posluša radio. Stopile so nam solze v oči, ker si ne znamo predstavljati, kako je to, če ne moreš hoditi. Povedal nam je, da spi tukaj v dnevni sobi, ker ne more v spalnico, ki je nadstropje višje. To se je zgodilo leta 2006, vzrok pa je možganska kap. A gospod Franc ne obupuje. Takoj je prešel na bolj veselo debato. Razgovoril se je o tem, kako je igral na kitaro. Ampak to ni bila navadna kitara, temveč posebna, saj jo je dobil iz Havajev. Čas, o ta čas, kako hitro teče. Njegova žena se nam je zahvalila s čokolado in piškoti. Pa to ni vse, vsakemu je dala tudi deset evrov. Morale smo se posloviti. Slovo je bilo težko. Z mislimi na prijetne ljudi, ki smo jih obiskali, smo med potjo nazaj v šolo pojedle čokolado in piškote. Za naju je bilo to veliko doživetje in si želiva, da ga deliva tudi z drugimi, zato sva to tudi zapisali.

Ana Mir in Meta Oblak, 5.c razred

Fotografirala Tjaša Lavtar

MAHATMA GANDI

Pomembno je dejanje,

ne sad dejanja.

narediti moraš tisto kar je prav...

Marija Klemenčič, 4.a razred

O, moj najljubši mesec december je tu. Ni težko uganiti zakaj. Mesec december je mesec obdarovanj. Obdarujejo nas lahko starši, stari starši, prijatelji, Miklavž, Dedek Mraz, Božiček in še marsikdo. S čim pa nas obdarujejo? Lahko so to velika in bogata darila ali pa samo drobna pozornost. In ravno na to vprašanje sem iskala odgovore. Povprašala sem moje sošolke.

Jaz: Meni pomeni drobna pozornost že prijeten nasmeh, lep in pristrčen pozdrav ali že pogled.

Eva: Kaka sladkarija je najboljša.

Anja: Mogoče sedaj v zimskem času pomoč pri izdelavi snežaka.

Tjaša: Da dobim strip in ga hitro preberem.

Tinkara reče samo: Ne vem.

Maruša: Najboljša je sladkarija.

Anja: Taka pozornost, da te opazijo drugi ljudje.

Ugotovila sem, da različni ljudje mislimo različno. In čisto prav je tako.

Ponovno na naši šoli košarkarska tekma

V sredo, 15. 12. 2010, je bila na naši šoli košarkarska tekma. Pomerili sta se ekipi OŠ Luisa Adamiča iz Grosupelj in našo OŠ Cvetka Golarja iz Škofje Loke. Tekma je bila v naši novi dvorani. Obiskala nas je tudi snemalna ekipa ŠKL-ja. Velika nova dvorana sedaj lahko sprejme veliko gledalcev. In res, kar veliko učencev in učenk je prišlo bodrit našo košarkarsko ekipo. Mislim pa, da so jih privabile tudi različne nagradne igre, ki so jih pripravili sodelavci ŠKL-ja. Malo po trinajsti uri se začneta ekipi ogrevati. Napovedovalka Ana predstavi našo šolo in delo na šoli, sledi pozdravni govor magistre Karle Krajnik, naše ravnateljice. Že se sliši žvižg piščalke in tekma se prične. Košarkarice Grosupelj vzamejo igro v svoje roke, hitre podaje, dobri prodori, precizni meti in vodstvo je že močno v njihovih rokah. Pri naši ekipi se pozna, da manjka ena izmed najboljših igralk. Naše košarkarice se trudijo, a žoga noče in noče skozi koš. Konec prve četrtine in zmaga deklet iz Grosupelj. Na parket stopijo fantje. Grosupljčani imajo samo 5 košarkarjev, nekaj jih je zbolelo, nekaj pa jih je v šoli v naravi. Imamo kaj možnosti? Lahko nadoknadimo koš razliko? Premoč je prevelika. Dobro se zoperstavljamo nasprotniku, pa tudi žoga se je zarotila proti nam, saj noče skozi obroč. Med odmorom navijači uživajo v nagradnih igrah. Nastopijo tudi Cvetke s svojimi točkami. Še dve četrtini sta pred nami. Nasprotnik je premočan, našim niti navijači ne dajejo dovolj podpore, zato moči popuščajo. Razlika se več in konec tekme. Kar hud poraz, saj je rezultat 33 proti 64. Slaba tolažba, pa vseeno VAŽNO JE SODELOVATI, če ni zmage.

Ana Mir in Maša Bertancelj, 5.c razred

Intervju z gospo Špelo Ferle, mentorico lutkarskega krožka na PŠ Reteče

V petek, 17. 12. 2010, so na naši šoli gostovali učenci lutkarskega krožka Podružnične šole Reteče. Pod vodstvom mentorice Špela Ferle so nam zaigrali igrico z naslovom Urarna Tik-tak.

Zgodba se je dogajala v božično-novoletnem času v neki urarni. Nastopale so stolpna ura, ura s kukavico, dve ročni uri, nekaj stenskih ur in peščena ura. Ure so se pogovarjale med seboj in oddajale različne glasove. Tiktakanje ur so ponazarjali instrumentalisti z igranjem na Orffove instrumente. Ko se je oglasila stolpna ura, ki je odbila polnoč prej kot ostale, so ji vse ure odzdravile s tiktakanjem.

Predstavo smo si ogledali vsi učenci razredne stopnje naše šole. Ker mi je bila všeč in je v njej nastopalo veliko igralcev, ki so moji vrstniki, sem njihovo mentorico prosila za kratek intervju.

Marija: Dober dan, gospa Špela. Sem novinarka Marija. Rada bi napisala članek o vašem lutkarskem krožku in igrici Urarna Tik-tak. Ta članek pa bi potem poslala na ŠKL v Ljubljano.

V petek ste nas obiskali z vašimi učenci in nam zaigrali igrico Urarna Tik-tak. Mi lahko poveste nekaj splošnega o vašem lutkarskem krožku: koliko članov ima, kdo so to, koliko let ga že obiskujejo.

ga. Špela: Igrico sta napisali Slavica Remškar in Katja Virant Irsič. Dobila sem jo v Knjižnici Ivana Tavčarja v Škofji Loki. Pri našem lutkarskem krožku smo si jo prebrali, pogledali in se odločili, da bo to primerna igra za novo leto.

Naš lutkarski krožek ima kar 18 članov in morala sem poiskati tako igro, ki je imela dovolj vlog za vse otroke, ki so si želeli nastopati.

Pri lutkarskem krožku smo na naši šoli skupaj drugo leto.

Marija: Kolikokrat na teden se pa srečate?

ga. Špela: Z učenci se srečamo enkrat na teden, pred nastopi pa večkrat na teden.

Marija: Ali sodeluje več punc ali več fantov?

ga. Špela: Morala bi prav prešteti. Zelo sem bila vesela, ker se je letos vpisalo veliko fantov, tako da bi skoraj lahko rekla, da je več fantov kot punc ali pa vsaj vsakih pol.

Marija: Kdaj ste začeli pripravljati to igrico?

ga. Špela: Igrico smo začeli pripravljati v začetku novembra.

Marija: Od kod ideja za ravno to igrico?

ga. Špela: Ideja je prišla med tem, ko sem iskala primerne igre za naš krožek. Nisem vedela vnaprej, o čem bo govorila naša novoletna igra. Ko sem dobila v roke primerno besedilo, sem se rekla: »To bo to!«

Marija: Na kakšen način ste si razdelili vloge?

ga. Špela: To je včasih naporno in težavno, ker bi vsi radi igrali glavne vloge. Otrokom sem povedala, da v tej igri glavne vloge ni in so vsi nastopajoči enakovredni. Vloge sem napisala na tablo, potem pa si je vsak izbral vlogo, ki si jo je zaželel, in se podpisal pod njo. Lahko so se

podpisali tudi pod dve vlogi, potem pa smo se malo pogovorili in se odločili, katero vlogo se bo kdo naučil in v njej nastopal.

Marija: So bili potem vsi zadovoljni s svojimi vlogami?

ga. Špela: Da, ravno včeraj sem med nastopajočimi učenci naredila anketo in prav vsi so bili zadovoljni s svojimi vlogami.

Marija: Ali so priprave potekale po načrtu?

ga. Špela: Ja, vse po načrtu.

Marija: Je prišlo do kakšnih zapletov?

ga. Špela: Med pripravami ni prihajalo do zapletov. Vse se je dalo z dogovorom učiteljev, gospodom hišnikom in učenci vse sproti reševati.

Marija: Koliko priprav pa ste imeli?

ga. Špela: Z igralci smo imeli redne priprave na krožku, z inštrumentalisti smo imeli pa res veliko priprav. Zadnjih deset dni smo se dobili vsak dan po dve uri, da smo se naučili igrati na instrumente.

Marija: Na kakšen način pa ste dobili toliko različnih uric?

ga. Špela: Zbrala sem pogum, potrkala na vrata urarja Plantariča v Škofji Loki, povedala, da delamo igrico in da bi rada dobila kakšne stare, pokvarjene ure. Gospod je bil takoj pripravljen pomagati, ure je šel iskat na svojo podstreho in prinesel take, ki se mu jih ni zdelo škoda, da mi jih ni treba vrniti. Prinesel je stare pokvarjene ure, ki so bile še vedno lepe.

Marija: Smo bili prvi, ki smo si ogledali to igrico?

ga. Špela: Ne, vi ste bili tretji po vrsti.

Marija: Ali nameravate še komu zaigrati to predstavo?

ga. Špela: To predstavo bomo zaigrali samo še enkrat, v petek, ko bo zadnji dan pouka v tem koledarskem letu in sicer vsem otrokom naše šole in otrokom vrtca, ki je tudi na naši šoli.

Marija: Ali učenci uživajo v tem, ko igrajo?

ga. Špela: Ja, mislim, da uživajo.

Marija: Pripravljate mogoče že novo predstavo?

ga. Špela: V mojih mislih je že nova predstava, ampak učenci zanjo še ne vedo.

Marija: Hvala lepa, ker ste si vzeli čas in mi odgovorili.

Pravijo, da imajo v Škofji Loki urice tisti, ki se jim dobro godi, in Plantarič. Tokrat smo ob predstavi Urarna Tik-tak imeli prijetne urice tudi učenci naše šole.

Marija Klemenčič, 4.b

Fotografirala Marija Klemenčič

Thomas Dekker (okoli 1570 – 1641)

Želim si, da bi se vsako jutro
prebudit z nasmehom,
ki bi mi razjasnil obraz,
da bi s spoštovanjem pozdravil dan,
ki prinaša toliko priložnosti.....

DROBNE POZORNOSTI.

Sva Neža Volčjak in Lana Benedičič učenki 5.c razreda. Radi bi napisali članek na temo ŠKL-ja, zato sva obiskali naše sosede, kjer sva jo malce povprašali o drobnih pozornostih in praznikih.

1. Kaj so za vas drobne pozornosti?

Zame so drobne pozornosti, da me kdo obišče, da se pogovorimo.

2. Kaj pomislite ob besedi "praznik"?

Ja, da s kom praznujem. Meni je novo leto najbolj všeč, saj smo vsi skupaj, jaz, sin in njegova žena. Božiča pa ne maram preveč, saj ne hodim več k maši. Včasih sem hodila, ampak se je vse obrnilo, pri nas je bilo hudo. Včasih še grem in molim, vendar sem že v letih.

3. Kako praznujete praznike?

Da sem skupaj s sinom in njegovo ženo, spečem potico, koga obiščem in se imam lepo. Ali pa, da sem sama in berem, gledam televizijo ali poslušam glasbo.

4. Kakšen je za vaš idealen praznik?

Saj sem rekla, novo leto. Takrat smo vsi skupaj. Ali pa, da smo skupaj z sinom in njegovo ženo, včasih pa je lepo biti tudi sam.

5. Kdo vam je namenil drobne pozornosti?

To je bila moja mama.

6. Kako se pa počutite, ko ste sami?

Včasih lepo, včasih ne. Kdaj se spominjam časov, ko je bilo vse še bolj težko, pa spustim kakšno solzico, ali pa berem, gledam televizijo, poslušam glasbo. Drugače pa je veliko sosedov, ki me obiščejo, se pogovorijo, na primer Nežina mami je zelo prijazna.

7. Bi še kaj povedali?

Ja, zelo mi je všeč, ker imam svojo hiško, sina, prijatelje in zdravje.

Hvala za vse, lepo se imejte in bodite zdravi.

Neža Volčjak, Lana Benedičič 5.c razred

PLANINSKE URICE

V petek, 17. decembra 2010, smo planinci OŠ Cvetka Golarja, imeli planinske urice v šolski knjižnici. Vsak je prinesel darilo za srečelov v vrednosti 2 € in kakšno sadje. Ko smo se vsi zbrali, smo se posedli v krogu in začeli z igrami. Pri prvi igri smo rabili klobčič volne. Klobčič smo podajali in ga odvijali, tistemu, ki si podal klobčič, je moral prijeti za nitko in zaželei kaj lepega, ni nujno da nekaj materialnega. Lahko si mu želel: zdravje, lepe praznike, lepe ocene, dobrega fanta. . . . Pri igri je moral vsak vsaj enkrat ujeti klobčič (slišati, kaj lepega mu nekdo želi) in jo vsaj enkrat vreči (zaželei nekomu nekaj lepega). Ko smo z igro končali, smo morali nitko zopet naviti na klobčič. Nato smo se lotili naslednje igre. Igrala se je tako. Prostovoljec je šel ven iz knjižnice in ni smel prisluškovati, saj smo se v knjižnici menili, kaj bo mogel predstavljati. Nato smo ga poklicali nazaj v učilnico. Ko je prišel noter, smo mu nalepili na hrbet listek, na katerem je pisalo, kaj predstavlja. Zastavljal nam je taka vprašanja, da smo odgovarjali samo z DA ali NE. Iz odgovorov je sklepal, kaj je. Na vrsto sta prišla le dva. Prvi je slišal, kaj smo mu določili in je seveda takoj ugotovil. Drugi, ni slišal in je ugotovil, kaj predstavlja, glede na to, kar smo mu določili, zelo hitro. Nato smo se šli igro z imenom Živijo petelinček. Šla se je tako, da je nekdo bil petelinček, ki je prišel do nekoga in zakikirikal. Ta ga je moral pobožati po glavi in reči: » Živijo petelinček, kako si kaj!« To je moral reči, ne da bi se zasmel. Če se je zasmel, se je zamenjal in je on postal petelinček. Igre je bilo kmalu konec in sledila je naslednja. Postavili smo se v dve vrsti, ki sta bili obrnjeni ena proti drugi. Tistega, ki je bil nasproti tebe, si si ga moral dobro ogledati. Potem sta se obe vrsti obrnili. Najprej je ena vrsta dobila nalogo. Vsak v vrsti je moral nekaj na sebi spremeniti. To smo razmišljali, kaj lahko tako hitro in neopazno spremenimo. Na plosk učiteljice sta se skupini zopet obrnili druga proti drugi. Tisti, ki je stal nasproti, je moral ugotoviti, kaj si na sebi spremenil. Nato je bila na vrsti druga vrsta. Vsi pa le niso uganili. Nekateri so si zelo površno ogledali soseda. Niso bili pozorni na to, če je kdo zamenjal uro na roki, copate, iz las vzel sponko... Ha,ha, ha, ..je odmevalo, tako smo se smejali. Vsak je dobil balon in tisti, ki ga je prvi toliko napihnil, da je počil, je dobil nagrado. Kako smo se trudili in pihali. Nekateri sploh niso mogli pihati, ker so se tako smejali. A je le počilo nekaj nekaj balonov. To je bilo zabavno. In končno težko pričakovani srečelov. Gospa Dana Mohar je šla naokoli in vsak je iz košarice vzel en listek. Če je bilo darilo slučajno tvoje, si moral povedati. Takoj, ko si dobil v roko listek, si šel do daril in gospa Zlata Razpet je poiskala številko darila, ki si jo imel zapisano na listku. Darilo si nato vsem pokazal. Ko se je končal srečelov, smo imeli še pojedino. Že nekaj let na planinskih uricah ne jemo sladkarij. Privoščimo si sveže in suho sadje, ki ga prinesemo s seboj. Večkrat nam je med igranjem pogled ušel skozi oknu, kjer je že naletaval sneg. Hitro je minila naša urica druženja, zaželeli smo si srečno v novem letu in odhiteli proti domu. Vsa zasnežena in vesela sem prišla domov.

Ivana Podlipnik, 7. A

MOJ ROJSTNI DAN

Moj najljubši mesec je mesec december. A ne samo zato, ker nas obiščejo trije dobri možje, decembra imam rojstni dan. Včasih sem povabila na rojstni dan svoje sošolce in sošolke. Malo se spreminjajo časi in sedaj vabimo dekleta samo dekleta, fantje pa samo fante. Tako sem povabila na mojo rojstno dnevno zabavo deset deklet. Vse so že prišle razen Maše. Čakale smo jo v kuhinji, a je ni bilo, že kar malo je zamujala. Klepetale smo, a vseeno smo prekinili z resno debato in odšle ven v zimsko idilo- na sneg. Najhitrejši sva bili z Nikolino. Hoteli sva se jim skriti, a nama ni uspelo, ker sem v hiši pozabila elastiko. Morala sem iti ponjo. Uživale smo v kepanju, kepe so letele vse naokrog, celo v hišo so letele. Malo smo razjezile mami, tako da smo morale nadaljevati z našo igro na travniku. Sledilo pa je presenečenje zame. In veste kakšno? Ne, ne boste uganili! Ni bilo kaj prijetnega, ampak so me uspele »umavžati«. To je bilo smeha in metanja po snegu. Sneg je voda in kmalu smo bile vse premočene. Odšle smo v hišo, se preoblekle, pojedle hrenovke v testu s kečapom in majonezo. Dobro smo se podprle in nadaljevale z zabavo. Sledila je igra »flaša resnice«. Nato pa se je prikazala še ena moja prijateljica, Tina. Zamenjale smo igro, sledila je igra KARAOKE. Bile smo smešne, nasmejale smo se. Skoraj ne bi mogle pojesti bananine torte. Če se nekaj lepega dogaja, čas tako hitro teče. Že se je bližala ura, ko so morale nekatera dekleta domov. Še malo plesa, petja, hihitanja in tudi ostale so morale domov. Ostala sem sama, premišljevala. Bilo je čudovito, saj imam čudovite prijateljice. Rojstni dan bi moral biti večkrat na leto.

Darila niso pomembna, pomembne so prijateljice in druženje z njimi.

Urša Brelih 5.c

THICH NHAT HANH, roj. 1926

Svečano obljubljam, da bom

enemu človeku zjutraj ponudil radost

in da bom popoldne

enemu pomagal lajšati gorje...

Pokukajmo še malo k našim prvošolčkom, ki so letos prvič prestopili šolski prag. Poprosili smo razredničarko 1.a razreda Majdo Hostnik, če jih lahko obiščemo in povprašamo, o čem se pogovarjajo ta mesec, v veselem decembru. Z veseljem nas je povabila na obisk.

Najprej so nam učenci povedali, da imajo kocko, ki jo vsak teden ob petkih zakotalijo. O ne, na kocki niso pike. Na vsaki ploskvi je zapisana ena lepa misel:

1. OSREČI DRUGEGA
2. ODPUSTI IN POZABI
3. BODI LJUBEZNIV IN PRIJAZEN
4. IZKAŽI POZORNOST BLIŽNJEMU
5. IMEJ RAD VSAKOGAR
6. POMAGAJ BLIŽNJEMU

Kako pa poteka delo s to kocko? Nekdo kocko zakotali in tista misel, ki je zapisana, je tema celot tedenskega pogovora. Učenci se o tem pogovarjajo, pripovedujejo svoje izkušnje, se dopolnjujejo... smisel tega pa je, da se učenci zavestno navajajo na uresničevanje teh misli.

Kaj pomeni beseda SREČA učencem 1. razreda?

Jan: Da smo naredili velikega snežaka.

Nik C.: Darilo.

NEJA: Veselje.

Monika: Da krasimo jelko.

Neja V.: Da postavimo jaslice.

Eva: Da me obiščejo dobri možje.

Tina: Da postavimo jaslice.

Neca: Da imam dve sestrici.

Katja: Da imam mamico, atija, bratca, sestrico.

Naja: Da imam babico.

Polona: Da delam snežaka.

Zala: Da delam snežaka.

Patrik: Da imam družino.

Terezija: Da se imamo v družini radi.

Urban: Ko delam iglu, bunker.

Gal: Da atiju pomagam kidat sneg.
Luka: Da bi se imeli lepo v šoli.
Alen: Ko se kepam.
Nejc: Da se imamo radi.
David: Da se imamo lepo v šoli in družini.
Nik V.: Ko je mami rodila dojenčka.
Ana R.: Da se igram.
Martin: Da se lahko igram.
Maj: Da vozim helikopter.
Blaž: Da hodim v šolo.

V teh dneh bodo posebno pozornost posvetili svojim dedkom in babicam. Kako? Razmišljali so tako:

Jan: Da bi šla v hribe, da ji bom pomagal.
Neja: Šla bi k babici prespat in bi se imeli radi.
Neja V.: Poklicala bi jo po telefonu in ji rekla, da jo imam rada.
Eva: Šla bi k babici prespat in bi se imeli radi.
Neca: Narisala bi ji risbico in šla na obisk.
Katja: Nabrala bi šopek rožic in narisala risbico.
Polona: Kupila rožice.
Zala: Naredila bi ji čestitko, risbico, imela rada.
Urban: Naredil bi ji snežaka.
Alen: Pomagal bi ji pri hoji, dal bi ji roko.
Nejc: Da bi šla skupaj v hribe.
David: Risbico in imela bi se lepo.
Nik V.: Narisal bom risbico.
Ana R.: Naredila darilo, da bi se imeli radi in se velikokrat srečali.
Martin: Poslal bom voščilo.
Maj: Narisal bom risbico.
Gal: Zapel pesmico in bom priden.
Terezija: Narisala bom risbico in bom prijazna, pomagala pri delu.
Patrik: Narisal bom risbico in nanjo nalepil bombončke.

Če bi babice in dedki zdajle prebirali te zapise, bi jim gotovo prišle solze v oči in še kako toplo bi jim bilo pri srcu. Prvošolčki le izpolnite to, naslednjič pa mi boste povedali, če vam je to uspelo.

Zaželela sem jim prijetne počitnice, veliko kepanja, obiskov, objemov..., se zahvalila in se težko poslovila od njih. Na poti v svojo učilnico pa sem razmišljala, kako hitro teče čas, saj sem ravnokar bila sama v tej učilnici kot prvošolka.

Ana Mir 5. c razred

Fotografirala Zlata Razpet

Učenci 5. c razreda smo imeli tehniški dan, kjer smo izdelovali novoletne okraske, voščilnice in nasploh darila za božič in novo leto. Letos smo k nam v goste povabila gospoda Jožeta Trtnika iz Škofje Loke, ki zelo rad aranžira cvetje, izdeluje ikebane za prvi november in seveda adventne venčke. V gozdu smo nabrali material, doma poiskali različne okraske in tako smo se lotili dela.- Nastali so zelo lepi izdelki. Na sejmu smo vse prodali, kar je dokaz, da je bilo dobro izdelano. Naš sošolec Jan je bil krasen prodajalec.

Tudi v mesecu decembru nismo počivali, ampak smo se mučili s prazniki. Raziskovali smo : kateri prazniki so v decembru, kdaj, kdo jih praznuje, kaj delamo...Vse to smo zbirali, urejali in na koncu nalepili na plakat. Da je bil cilj dosežen, smo morali še to predstaviti pred starši. Obiskali so nas, mi pa smo jim naredili krasno predstavo. Tudi zapeli smo, zaigrali, skratka bilo je kul.

Učenci 5. c razreda

Fotografirala Zlata Razpet